

Ένα από εκείνα τα μισοκρυμμένα «διαμάντια» της θεατρικής σκηνής της Μαδρίτης, το **Maricón** αποτελεί κατά κάποιον τρόπο έργο ωριμότητας του δημιουργού του, του Ευάγγελου Λαλού, του οποίου είχαμε ήδη δει προηγούμενες δουλειές. Το λέμε αυτό γιατί μας φάνηκε το πιο ολοκληρωμένο έργο του μέχρι σήμερα.

Το να είσαι γκέι παρουσιάζεται μέσα από την οπτική πολλών προσώπων-ηθοποιών (μας άρεσε πολύ που δεν είχαν «κανονικοποιημένα» σώματα και ότι ανήκαν σε διαφορετικές ηλικιακές ομάδες), αλλά παραμένει πάντοτε κάτι δύσκολο. Χρειάζεται να «βγεις από την ντουλάπα» όχι μία αλλά πολλές φορές στη ζωή, γιατί για κάποιο λόγο η ετεροφυλοφιλία θεωρείται δεδομένη.

Αγγίζει τις καρδιές πολλών θεατών χάρη στον προσωπικό και οικείο χαρακτήρα των αφηγήσεων, αλλά και επειδή, στο βάθος, οι άνθρωποι δεν διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους. Βοηθά σημαντικά, βέβαια, ο ρυθμός που δημιουργείται μέσα από τις διαφορετικές σκηνές, η ξεχωριστή σκηνική παρουσία των υπέροχων ηθοποιών και η απόδοση εξαιρετικών, σχεδόν παραληρηματικών εικόνων.

Enric Archivel·l (Memorias de un Tiquis Miquis)

Ο Ευάγγελος Λάλος είναι ένας από εκείνους τους δημιουργούς που αξίζει να παρακολουθεί κανείς από κοντά. Δεν λείπουν από τις θεατρικές μας σκηνές οι «κλωνοποιημένες» παραστάσεις, οι προβλέψιμες και συντηρητικές προτάσεις, οι εφήμερες ομάδες που αναπαράγουν συνεχώς το ίδιο μοτίβο. Γι' αυτό και είναι τόσο ευχάριστο να συναντά κανείς δημιουργούς όπως ο Λάλος, που επενδύει σε μια δική του γλώσσα, σε έναν διαφορετικό τρόπο θεατρικής έκφρασης, σε διαρκή αναζήτηση μέσα από το σωματικό στοιχείο, το παιχνίδι και τον αυτοσχεδιασμό, χωρίς να παραμελεί κανένα στοιχείο της σκηνικής σύνθεσης. Παράλληλα, με την ομάδα του, το **ConClave Teatro**, που μετρά ήδη κάποια χρόνια πορείας, εδραιώνεται στο εναλλακτικό θεατρικό τοπίο της Μαδρίτης.

Nacho León (Revista Pop Up Teatro)